

[Ib Nørlund.]

energiformer. Det forekommer mig, at man ikke, ej heller i elværksforeningen, rigtig har ladet sig afficere af disse trusler, som hr. Kjeld Olesen udstødte her for nogle uger siden, men at man tværtimod fra disse kredses side ikke har ladet sig afficere og har klemt yderligere på.

Der er blevet sagt her, at en centralisering på disse områder ville være skadelig, men det synes jeg siges af folk, der ikke er opmærksomme på, at under det, man kalder det frivillige samarbejde, er der faktisk sket en ganske betydelig centralisering, bare ikke på samfundsmæssigt grundlag.

Vi har forskellige spørgsmål, som vi nok vil rejse i udvalget. Det drejer sig ikke mindst om elprisudvalgets kompetence med hensyn til differentiering af elpriserne. Det er jo sådan, at den store industri har en hel del fordele på prisområdet ved anvendelse af elektricitet. Det er indrømmet fra ministeriets side, at det efter omstændighederne kan føre til en urimelig forskelsbehandling; det er oplyst i et svar på et af spørgsmålene. Men hvad garanti har man egentlig for, at noget sådant ikke opstår med den ordning, der er foreslået her?

Ministeren siger, at han gerne vil have bred tilslutning til forslaget, og det plejer jo at betyde, at han vil have den fra højre. Lad nu være med at få den alt for bred, så kan man jo miste resten.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg tror, at de talere, der har haft fat i de store ideologiske modsætninger, der kunne være i denne sag, tager fejl. Jeg kan godt forstå, at hr. Kjærulff-Schmidt føler trang til at harcelere lidt ved en sammenligning mellem venstrepolitikerens kaffebordstaler og så dette forslag, som venstre altså sympatiserer med. Men det behøver jo ikke at betyde, at der er noget galt ved venstres holdning; det kan jo være kaffebordstalerne, der kan være noget galt med, og dem skal vi gud ske lov ikke tage stilling til her, men til forslaget.

På samme måde kan man vel sige at den kommunistiske ordfører har ret i at det ligger lige så langt fra venstreorienterede socialdemokraters ønske om at få lavet et eller andet, alt det dér med styring og hele det dér hurlumhej.

Vi deler alle — tror jeg — ministerens ønske om at se noget samfundsmæssig kontrol på disse områder, men det, der gør mit parti betænkelig — vi kan altså heller ikke medvirke til, at forslaget gennemføres, som det ligger her, vi håber på udvalgsforhandlingerne — er, at vi vil så nødtigt, at man går hen og betragter elværker osv. som en slags fallitbo, som nu ikke længere kan løse opgaven, nu må andre og klogere og dygtigere folk til. Det er jo helt forkert. Jeg ved godt, ordet „fallitbo“ er ikke brugt, men der ligger i nogen grad i det, at det er en opgave, de ikke kan løse. Det er forkert. Det er ikke et fallitbo, man her overtager, det er tværtimod særdeles dygtige og initiativrige lokale folk, som har været i stand til at handle, længe før vi herinde var parat til det. Jeg skal bare minde om atomanlæggene. Det havde været dejligt, om vi herinde havde været klar lige så hurtigt, som elektricitetsværkerne var klar til det. I stedet for, som det skal vise sig senere på dagen, skal vi til at fumle os igennem en hel masse, som andre mennesker har tygget på i 20 år. Nu skal vi gøre det i et år til, og så tror vi, vi finder noget, de andre ikke har fundet. Det havde været rart, om man kunne følge det initiativ, som elværkerne her viste, og gøre tingene hurtigt i forbrugernes interesse.

Jeg håber, at man i udvalgsarbejdet vil tage meget hensyn til de henvendelser, der er kommet, de ønsker, der er fra elværkerne, og jeg håber, det bliver det initiativ, som disse elværker i årenes løb har vist, der kommer til at præge den fremtidige udvikling, og ikke den normale styringsmekanisme, som vi udmærket godt kender, hvor folketinget og administrationen i fællesskab sørger for, at der de første år i hvert fald ikke sker noget.

Handelsministeren (Erling Jensen):

Jeg har af naturlige grunde ingen bemærkninger til hr. Erik Holst, men jeg skal svare hr. Karlskov Jensen på en række helt konkrete spørgsmål, han stillede.

Jeg skal erindre om, at når der er forskel i bemyndigelsens art i § 14, stk. 1 og 2, så er det, fordi stk. 2 vedrører stridigheder om samarbejde. Jeg er enig i, at det må parterne minsandten løse selv, og hvis de ikke kan det, så må de være enige om at ville bruge handelsministeren som opmand.